

7. Рабінович П. Верховенство права як соціально-природній феномен(контури ідеалу). *Право України*. 2016. №3. С.19-23.
8. Скакун О.Ф. Теорія права і держави. *підруч.* 2-ге видання. Алерта, 2011. 520 с.
9. Трихліб К.О. Верховенство права: сучасні інтерпретації. Наукові записки Таврійського Національного університету ім. В.І. Вернадського. Серія: «Юридичні науки». 2013. Том. 26 (65), №2-1 (Ч.1.). С. 152-163.
10. Цвік М.В. Загальна теорія держави і права: [підруч. для студ. вищих навч. закл.: Право. 2017. С. 584.
11. Головатий С. П. Верховенство права: український досвід. У 3-х т. Київ: Фенікс, 2006. Т. 3. 1747 с.

Зиско В.А.
*студентка магістратури
юридичного факультету
Тернопільського національного
економічного університету
Науковий керівник: д.пед.н., професор
кафедри інформаційної та
соціокультурної діяльності ТНЕУ
Щербяк Ю.А.*

ПРАВОВИЙ АСПЕКТ КОМУНІКАТИВНОЇ ДІЯЛЬНОСТІ СУБ'ЄКТІВ ДЕРЖАВНОГО УПРАВЛІННЯ

Світовий досвід комунікативної, інформаційної діяльності ґрунтується на нормах, правилах, законодавчих актах, які гарантують певні свободи: слова, права людини на отримання інформації, свободу висловлювань. Зокрема, це стосується зв'язків з громадськістю, засобів масової інформації, прозорості і відкритості діяльності органів влади, свободи висловлювань, політичної думки, відносин між організаціями, формування довіри до влади, процесів взаємодії влади і суспільства, стилю державно-управлінської діяльності тощо. У цьому контексті виокремлюються акти прямої і акти непрямої дії. З останніх привертають увагу міжнародні кодекси щодо правил організації зв'язків з громадськістю, які діють протягом десятиліть. Це стосується, у першу чергу, громадських організацій.

Так, Міжнародної Асоціації із зв'язків з громадськістю (IPRA) констатує, що головними засадами такої діяльності є: сприяння досягненню моральних і культурних умов, дозволяючи людям досягти повного розвитку і користуватись наданими їм правами відповідно до Всесвітньої декларації прав людини; надання можливості кожному членові групи відчуття перебування у центрі подій; допомога у процесі усвідомлення власної причетності й відповідальності, солідарності з іншими членами групи [1].

Важливе місце в системі взаємодії влади з громадськістю і в комунікативній діяльності суб'єктів державного управління посідає Закон України „Про інформацію” [3]. У цьому законі констатується, що інформація – це документовані або публічно оголошені відомості про події та явища, що відбуваються в суспільстві, державі та навколишньому природному середовищі. Ст. 2 регламентує правові основи одержання інформації: „Закон

встановлює загальні правові основи одержання, використання, поширення та зберігання інформації, закріплює право особи на інформацію. В усіх сферах суспільного і державного життя України, а також систему інформації, її джерела визначає статус учасників інформаційних відносин, регулює доступ до інформації та забезпечує її охорону, захищає особу та суспільство від неправдивої інформації” [3].

Одним із критеріїв визначення ефективності комунікативної діяльності суб'єктів державного управління можна розглядати контроль за діяльністю з боку Президента держави. У цьому контексті можна посилатись на Указ Президента України „Про заходи щодо забезпечення конституційного права громадян на звернення”, спрямований на підвищення довіри до влади [4].

Можна зазначити, що до сьогоднішнього часу твердження даного документу не втратили своєї актуальності. Вони можуть розглядатися як відображення ефективної комунікативної діяльності суб'єктів державного управління.

Важливість володіння методами, техніками, технологіями комунікативної діяльності підтверджується змістом Програми розвитку державної служби, затвердженої постановою Кабінету Міністрів України. Державна служба розуміється як складова державного управління, що спрямована на задоволення потреб суспільства, забезпечення захисту основних прав і свобод людини і громадянина, послідовного і сталого розвитку країни та поступового входження її до європейської спільноти [4]. Можна визначити певний перелік цілей і основних завдань програми, які передбачають саме організацію комунікативної діяльності. У цьому контексті привертають увагу кілька блоків Програми.

По-перше, це стосується цілей Програми, зокрема забезпечення прозорості державної служби, високого рівня відповідальності та звітності за підготовку і виконання управлінських рішень, надання послуг шляхом створення прозорої системи управління персоналом державної служби, посилення відповідальності державних службовців за результати своєї діяльності; політичної нейтральності державних службовців у процесі виконання своїх професійних обов'язків.

По-друге, можна зазначити, що більш чітко вимоги до комунікативної діяльності простежуються у визначених принципах та засадах взаємодії системи державної служби та громадянського суспільства, які вимагають також об'єктивності інформування громадян України про діяльність державних органів і державних службовців; професіоналізму у підготовці управлінських рішень і наданні послуг; забезпечення збереження конфіденційної інформації, отриманої під час виконання державними службовцями посадових обов'язків.

По-третє, це стосується підвищення ефективності виконання державною службою завдань і функцій держави, зокрема у здійсненні таких заходів, як інформаційне та кадрове забезпечення для реалізації цілей діяльності державного органу; проведення громадської оцінки результатів діяльності державного органу шляхом залучення спеціально підготовлених експертів та опитування громадян для визначення рівня задоволення їх потреб у послугах; проведення контент-аналізу засобів масової інформації щодо оцінки результативності діяльності державних органів [2].

У контексті комунікативної діяльності варто виходити з того, що реалізація кожної із сторін комунікативної діяльності вимагає певних специфічних різноманітних методів, технік, технологій. Вони складаються з різних моделей, що розроблені не тільки в державному управлінні, а і в інших галузях науки та здобули своє практичне втілення.

Висновки. Проведений аналіз нормативно-законодавчої бази з позицій відкритості і прозорості влади довів, що комунікації суб'єктів державного управління розміщуються в кількох площинах: права громадян вносити до органів державної влади пропозиції щодо поліпшення їх діяльності, викривати недоліки в роботі, оскаржувати дії посадових осіб, державних і громадських органів; порядку всебічного і об'єктивного висвітлення діяльності органів державної влади та органів місцевого самоврядування засобами масової інформації; форм підготовки та оприлюднення інформації; забезпечення прав і свобод громадян у сфері організації певних об'єднань; підвищення авторитету державної служби та інформування громадян про поведінку, яку вони мають очікувати від державних службовців; правових аспектів взаємодії державної влади і громадськості; виховання громадян у дусі моральності, зміцнення духовно-морального розвитку населення; просвіти широких верств населення з питань державного будівництва, державного управління, державної служби; порядку надання державних послуг.

Список використаних джерел

1. Бандурка А.М., Бочарова С.П., Земляная Е.В. Психология управления. Харків: ООО „Фортуна-пресс”, 1998. 464 с.
2. Великий тлумачний словник сучасної української мови / уклад. і голов. ред. В.Т.Бусел. Київ; Ірпінь: ВТФ „Перун”, 2002. 1440 с.
3. Закон України про інформацію. URL: <http://www.rada.gov.ua> (дата звернення: 12.10.2019).
4. Про затвердження Типового регламенту місцевої державної адміністрації: Постанова Кабінету Міністрів України 11 груд. 1999 р. № 2263/1999. URL: <http://www.zakon1.rada.gov.ua> (дата звернення: 12.10.2019).

Івасечко Р.А.
студент бакалаврату
юридичного факультету
Тернопільського національного
економічного університету
Науковий керівник: к.ю.н., доцент кафедри
цивільного права і процесу ТНЕУ
Труфанова Ю.В.

ЗАХИСТ ОБ'ЄКТІВ АВТОРСЬКОГО ПРАВА В МЕРЕЖІ ІНТЕРНЕТ

На даному етапі розвитку нашої країни, постає низка питань щодо інструментів регулювання сфери інтелектуальної власності, адже кількість людей, що створюють об'єкти інтелектуальної власності та користуються захистом своїх прав на ці об'єкти, постійно збільшується.

Важливо зазначити, що кожному надається свобода художньої, літературної, наукової творчості, а також право на інтелектуальну власність.